

INGEZONDEN

ATAVISMUS IN HET MENSCHELIJK GEBIT.

Slotconclusie door M. Knap.

Ofschoon ik in het begin gearzeld heb, of ik wel verder zou debatteren met iemand, die door overmaat van autoriteitsgevoel toch nooit te overtuigen is en die zijn tegenstander op een toon tegemoet komt, die aan Goliath doet denken, toen hij David zag naderen, ben ik toch blij, dat het debat zoo ver gevorderd is, omdat het mij ten slotte gelukt is *de Jonge-Cohen* tot een bekentenis te brengen.

Niet mij ligt „the key of occlusion” zwaar op de maag, want *van Loon* heeft ons deze kost leeren verteren, maar *de Jonge-Cohen*, want hij bekent immers nimmer van *Angle* — de door iederéén erkende grondvester der wetenschappelijke orthodontie — te hebben gehoord, wel van latere onderzoekers en hij noemt in dit verband dan *Schwarz* en *de Jonge-Cohen* (sic!)

De Jonge-Cohen beheerscht dus de beginselen van de orthodontie niet. Toen ik dus de abnormale ligging van de vierde praemolaar onder de eerste molaar als een orthodontische kwestie beschouwde en op een mechanische wijze volgens de leer van de gevolgen van de premature extractie verklaarde, was dit voor *de Jonge-Cohen* onbekend terrein, dat hij met opzet wilde vermijden en nog wil vermijden door b.v. te zeggen „voor een orthodontische interpretatie van deze casus bestaat géén aanleiding” en „deze zuivere mechanische verklaringsmodus is een door en door verouderde methode: het is de methode der tandheelkunst”.

Wat een miskenning van de nog géén dertig jaar oude wetenschappelijke orthodontie!

Het spreekwoord: „Wat de boer niet kent, lust hij niet,” is misschien hier wel op zijn plaats.

Toch schijnt wel ééinig licht te zijn doorgedrongen, want *de Jonge-Cohen* oppert „zelfs al ware de door mijnen opponent gegeven verklaringsmodus juist, wat dan nog?”.....

Mysberg schrijft: „De overtollige praemolaar ligt als het ware gereed, om de eerste kies (die immers eigenlijk een melkkies is) te vervangen.”

Ik zeg: „De eerste molaar ligt met zijn knie op de praemolaar en verhindert de normale doorbraak van deze praemolaar.”

Ik weet niet of *de Jonge-Cohen* als kleine jongen wel ééns gevochten heeft en toen het verschil gemerkt heeft tusschen een tegenstander de lucht in duwen en zelf op den grond liggen met de knie van je zware tegenstander op je schouder. Dit verschil lijkt mij anders nogal groot!

De Jonge-Cohen vecht verder met woorden. Volgens hem ben ik niet tegen „een nieuw zwak argument” maar tegen „een fraaie illustratie” van de theorie van *Bolk* te velde getrokken; ik neem er vrede mee.

De Jonge-Cohen neemt het mij kwalijk, wanneer ik géén raad weet met zijn meervouden als: „wij citeeren”, „nog moeilijker maakt hij het ons”, „het is ons bekend in onzen kring”, „wij laten het derhalve hierbij” enz. enz., waarbij hij blijkbaar nu ééns een pluralis majestatis, dan het kamp *Bolk* en dan weer de Nederl. Tandheelkunde mee bedoelt. De fout ligt m.i. in zijn schrijfwijze.

Daar ik nu mijn tegenstander ken en weet, dat hij, mocht ik nog op andere punten verder ingaan, het debat tot in het oneindige zal rekken, wat op dit gebied zoo goed mogelijk is, laat ik het hierbij.

Ik meen te hebben aangetoond, dat enkele Nederl. anthropologen uit vondsten aan kaken een verkeerde conclusie trekken door gebrek aan orthodontische kennis en meen verder, dat de — wel zeer persoonlijke — uittaling van de Jonge-Cohen, dat mijn critiek ernstig nadeel berokkent aan de tandheilkundige standig hier te lande, als ongegrond te mogen terugwijzen.

(Polemiek gesloten. Red.)